

Arrest

nr. 194 840 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van
 hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 31 augustus 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 19 juni 2017 een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 augustus 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) omdat bleek dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag is. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : S. (..)

voornaam : S. (..)

geboortedatum : 15.12.1989

geboorteplaats : Grozny

nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 19.06.2017 asiel in België, samen met zijn echtgenote en hun 2 minderjarige kinderen. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn rijbewijs en een Frans asieldocument voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene, voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, geregistreerd werden in Polen (21.06.2011 en 09.05.2012), Duitsland (11.09.2012 en 26.01.2017) en Frankrijk (28.11.2013), telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 12.07.2017 en verklaarde dat hij Tsjetsjenië in 2011 verliet om via Rusland naar Wit-Rusland te reizen om na een verblijf van 2 dagen het grondgebied van de Lidstaten in Polen te betreden. In Polen werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 21.06.2011 en op 09.05.2012 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat deze afgewezen werd. Hij verklaarde dat hij Polen na anderhalf jaar verliet om naar Duitsland door te reizen om er ergens in 2012 aan te komen. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 11.09.2012 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat hij het land reeds na zes maanden verliet zonder het resultaat van zijn asielaanvraag af te wachten. Hij gaf aan dat hij ergens in 2012 naar Frankrijk doorreisde om er in 2013 aan te komen. In Frankrijk werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 28.11.2013 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende en dat hij er tot 2017 in een opvangcentrum verbleef. Hij gaf aan dat hij er een negatieve beslissing kreeg en naar Duitsland terugkeerde. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 26.01.2017 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er een asielaanvraag indiende, maar het resultaat ervan niet afwachtte om na 3 maanden naar Frankrijk terug te keren. De betrokkene gaf aan dat hij tot 13.06.2017 in een opvangcentrum in Strasbourg verbleef om vervolgens naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 19.06.2017 een asielaanvraag in, samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen.

Op 14.07.2017 werd een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties, die op 20.07.2017 op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij er een tante heeft. Gevraagd naar bezwaren tegen een mogelijke overdracht aan Frankrijk, gaf de betrokkene aan dat hij er goed behandeld werd.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor, zoals vermeld, een in België verblijvende tante te hebben. Raadpleging van het rijksregister toonde aan dat de tante van de betrokkene – S. M. (..) genaamd – effectief in België verblijft en de Belgische nationaliteit bezit (OV. Nr. xxxxxxxx). Daarnaast maakte hij gewag van een in Frankrijk verblijvende tante.

We wijzen er vooreerst op dat het feit dat de betrokkene een asielaanvraag wilde indienen in België omwille van de aanwezigheid van zijn tante daar, deze redenering evenzeer opgaat voor Frankrijk, aangezien hij naar eigen zeggen ook daar een tante heeft met een legaal verblijfsstatuut.

Daarnaast merken we betreffende het verblijf in België van de tante van de betrokkene op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van

een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Vooreerst wensen we op te merken dat we door geen van de door de betrokkene voormelde in België verblijvende familieleden in het bezit werden gesteld van de voormelde schriftelijke verklaring. We wensen er op te wijzen dat de tante van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) valt.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene, die tijdens zijn asielprocedure vergezeld wordt van zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 31.12.2016, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk.

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn tante en hem zou bestaan en dat de tante van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16(1) of 17(1) van Verordening 604/2013.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf expliciet aan dat hij tijdens zijn verblijf in Frankrijk goed behandeld werd.

We merken verder op dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Frankrijk ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We wijzen er ook nogmaals op dat de Franse instanties op 20.07.2017 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons overnameverzoek. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

In het voormelde AIDA-rapport wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin-Verordening” aan Frankrijk worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 44, §3: “Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications.”). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 79). Zo werden er 87303 bijkomende opvangplaatsen gecreëerd in 2016 en zullen er in 2017 nog 1800 bijkomende opvangplaatsen worden gecreëerd (p. 16). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van

materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten (4)."

"+ 2 kinderen: S., A. R., M.(..) geboren op 02.09.2011 in Lublin (Polen); Z., A. R. (..), V, geboren op 11.04.2013 in Saint-Brieuc (Frankrijk), allen van nationaliteit: Russische Federatie

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : Z.(..)

voornaam : Z. (..)

geboortedatum : 30.08.1982

geboorteplaats : Grozny

nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 19.06.2017 asiel in België, samen met haar echtgenoot en hun 2 minderjarige kinderen.

Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene de geboorteaktes van haar twee minderjarige kinderen, een Poolse vertaling van de geboorteakte van één van haar kinderen en een Frans 'certificat d'immatriculation' voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene, voorafgaand aan haar asielaanvraag in België, geregistreerd werden in Polen (21.06.2011 en 09.05.2012), Duitsland (11.09.2012 en 26.01.2017) en Frankrijk (28.11.2013), telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 12.07.2017 en verklaarde dat ze Tsjetsjenië in 2011 verliet om via Rusland naar Wit-Rusland te reizen om na een verblijf van 2 dagen het grondgebied van de Lidstaten in Polen te betreden. In Polen werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 21.06.2011 en op 09.05.2012 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat deze afgewezen werd. Ze verklaarde dat ze Polen na anderhalf jaar verliet om naar Duitsland door te reizen om er ergens in 2012 aan te komen. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 11.09.2012 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er effectief een asielaanvraag

indiende, maar dat ze het land reeds na zes maanden verliet zonder het resultaat van haar asielaanvraag af te wachten. Ze gaf aan dat ze ergens in 2012 naar Frankrijk doorreisde om er in 2013 aan te komen. In Frankrijk werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 28.11.2013 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er effectief een asielaanvraag indiende en dat ze er tot 2017 in een opvangcentrum verbleef. Ze gaf aan dat ze er een negatieve beslissing kreeg en naar Duitsland terugkeerde. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 26.01.2017 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er een asielaanvraag indiende, maar dat Frankrijk haar had terug geclaimd en ze na 3 maanden naar Frankrijk terugkeerde. De betrokkene gaf aan dat ze tot 13.06.2017 in een opvangcentrum in Strasbourg verbleef om vervolgens naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 19.06.2017 een asielaanvraag in, samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen.

Op 14.07.2017 werd een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties, die op 20.07.2017 op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omdat ze moe waren van het reizen en omdat haar man en zijzelf er een tante hebben. Ze gaf aan dat Duitsland had gezegd dat Frankrijk hen had terug geclaimd, maar ze gaf aan dat Frankrijk hen geen onderdak bood na hun terugkeer. Gevraagd naar bezwaren tegen een mogelijke overdracht aan Frankrijk, gaf de betrokkene aan dat ze er goed behandeld werd.

De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor, zoals vermeld, een in België verblijvende tante te hebben. Raadpleging van het rijksregister toonde aan dat de tante van de betrokkene – A. Z. (...) genaamd – effectief in België verblijft en de Belgische nationaliteit bezit (OV. Nr. 5767297). Daarnaast maakte de betrokkene ook gewag van een in Duitsland verblijvende broer.

Betreffende het verblijf in België van de tante van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Vooreerst wensen we op te merken dat we door geen van de door de betrokkene voormelde in België verblijvende familieleden in het bezit werden gesteld van de voormelde schriftelijke verklaring. We wensen er op te wijzen dat de tante van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) valt.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene, die tijdens haar asielprocedure vergezeld wordt van haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen, verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen. Zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

Desbetreffend verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 31.12.2016, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op

basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is.

Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk.

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar tante en haar zou bestaan en dat de tante van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16(1) of 17(1) van Verordening 604/2013.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dat ze tijdens haar verblijf in Frankrijk goed behandeld werd, maar gaf aan dat ze na hun terugkeer uit Duitsland geen onderdak kregen.

Dienaangaande merken we vooreerst op dat de betrokkene geen enkel formeel element aanreikte om deze verklaringen te staven en deze als 'blote verklaringen' kunnen worden gecatalogeerd. Daarnaast merken we op dat de Franse instanties op 20.07.2017 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons overnameverzoek. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van

internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

In het voormelde AIDA-rapport wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin-Verordening” aan Frankrijk worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 44, §3: “Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications.”). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 79). Zo werden er 87303 bijkomende opvangplaatsen gecreëerd in 2016 en zullen er in 2017 nog 1800 bijkomende opvangplaatsen worden gecreëerd (p. 16). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

We merken verder op dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Frankrijk ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten (4).”

1.3. Bij schrijven van 16 oktober 2017 laat de verwerende partij weten dat de termijn voor overdracht verlengd werd tot achttien maanden op 20 maart 2017 omdat het gezin het centrum van Arendonk heeft verlaten met onbekende bestemming.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Enig middel

Overwegende dat verzoekers een enig middel nemen van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, evenals van het beginsel van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg.

Overwegende dat verzoekers de betreuenswaardige opvangvoorzieningen in Frankrijk onder de aandacht van deze Rechtsmacht brengen.

Dat daarbij nog de kwetsbare positie van verzoekers komt, die door hun twee minderjarige kinderen (5 jaar en 4 jaar) vergezeld zijn.

Dat verzoeker in België familie heeft.

1. Wat de opvangvoorzieningen in Frankrijk betreft

Overwegende dat in tegenstelling met wat tegenpartij beweert, de opvangvoorzieningen in Frankrijk betreuenswaardig zijn.

Dat de krant Interfrance beschrijft «De Fransen hebben dus 6 keer minder vluchtelingen ontvangen als de Duitsers. Met dit cijfer dat heel lager ligt als in Duistland, zijn de opvangstructuren en de administratie in Frankrijk niet in staat deze aankomsten te beheren. In Parijs zijn er dag en nacht files op de la Villettelaan voor de FTDA (...), tegenover de metro om een afspraak te krijgen bij de prefectuur ».

Dat dit artikel erbij voegt « Charlène, sociale werkster van het collectief ASILE, weet waarover ze spreekt. Ze legt uit dat vandaag de Prefectuur geen tickets meer verdeelt en dat de mensen daardoor gedurende weken ter plaatse moeten slapen: de mensen maken ruzie om in het begin van de file te geraken, wat de kwetsbare bevolking zoals de vrouwen, uit de groep stoot».

Dat verzoekers door hun twee minderjarige kinderen vergezeld zijn.

Dat zelfs « Om dringend een onderdak aan een familie te kunnen geven, blijft men soms zonder oplossing »

Dat iedere asielaanvrager naar Parijs bij OFPRA (Franse Dienst voor Staatlozen en Vluchtelingen) moet gaan.

Dat bovengenoemd artikel de situatie als "een echte hindernisloop" beschrijft.

Dat AMNESTY bevestigt dat de opvangsituatie in Frankrijk beangstigend is.

Dat zij als titel aan haar artikel geeft: «Vluchtelingen in Frankrijk: uit de opvangimpasse raken ».

Dat ze aanduidt dat: «De organisaties van de Franse Coördinatie voor het recht tot asiel maken deel uit onze organisatie en vragen dat de Franse regering ruime reformen in werking zouden zetten. Deze maatregelen zijn noodzakelijk om een einde te zetten aan de rampzalige situatie van mannen, vrouwen en kinderen, die na het geweld dat de oorzaak was van hun vertrek en de gevaren die de ballingschap meebrengt, nu onwaardige levensomstandigheden in ons land moeten kennen.».

Dat volgens deze NGO, volgende maatregelen genomen moeten worden:

- *« Een einde zetten aan de pogingen tot afraden tegenover de personen die in vernederende condities aan het wachten zijn om een afspraak bij de onthaalplatformen en de prefecturen te kunnen krijgen »*
- *«Onmiddellijk de personen opnemen wiens gezondheidstoestand een bijzondere opvolging vragen ».*
- *« De opening van nieuwe plaatsen voor asielzoekers in de opvangcentra te versnellen - enige voorzieningen die aan de asielzoekers een juridisch advies zou kunnen brengen »*

Dat betreurt dat er een « droevige kloof bestaat tussen de woorden en de daden ».

Dat bijvoorbeeld de krant France info in een artikel van 22 februari 2017 geschreven heeft «In zijn jaarlijks verslag dat deze woensdag 22 februari gepresenteerd werd, geeft Amnesty international een somber beeld van de evolutie van de Rechten van de Mens in Frankrijk. Een van de punten betreft de omvang de vluchtelingen. Volgens deze NGO heeft Frankrijk haar belofte niet nageleefd. »

Dat de unanieme rechtspraak van de rechtsmacht alhier de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de mens voor haar eigen rekening neemt door te oordelen dat « Wat het examen van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM dikwijls veel belang aan de inlichtingen die zich in

de recente verslagen bevinden, en afkomstig zijn van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de Mens, zoals Amnesty International, of uit reeërinesbronnen (zie bv. : EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 et 348 ; EHRM 5 juli 2005, Said/NL, § 54 ; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67 ; EHRM 15 november 1996, Chahal/U-K, §§ 99 en 100).» (RvV, arrest nr. 125 321 van 9 juni 2014).

Dat al deze elementen aantonen dat verzoekers in geval van terugkeer naar FRANKRIJK, gezien de actuele situatie het risico lopen een handeling te ondergaan dat niet overeenstemt met het bepaalde van artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dat het middel gegrond is.

2. De kwetsbare positie van verzoeker.

Overwegende dat verzoekers zich in een kwetsbare positie bevinden.

Dat zij door hun minderjarige kinderen (5 jaar en 4 jaar) vergezeld zijn.

Dat het Europees Hof van Justitie, in een arrest Tarakhel t. Zwitserland van 4 november 2014 verklaard heeft « Wat de minderjarigen meer betreft, heeft het Hof vastgesteld dat men niet mocht vergeten dat de situatie van uiterst grote kwetsbaarheid van het kind bepalend en doorslaggevend is voor de hoedanigheid van de vreemdeling in illegaal verblijf (Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België, nr. 13178/03, § 55, EHRM 2006-XI; Popov t.. Frankrijk, nrs 39472/07 en 39474/07, § 91, 19 januari 2012). Inderdaad, de kinderen hebben specifieke noden, wegens hun ouderdom en hun afhankelijkheid maar ook door hun statuut van asielzoeker. Het hof herinnert dat het Verdrag inzake de rechten van het kind de staten aanspoort de aangepaste maatregelen te treffen zodat een kind dat probeert het statuut van vluchteling te krijgen, zou kunnen genieten van de bescherming en de humanitaire bijstand, zowel als het alleen is als in gezelschap van zijn ouders (zie daarvoor, voorgenoemd, § 91).»

Dat het nog bijvoegt: «Daaruit vloeit dat indien verzoekers naar Italië teruggewezen zouden zijn, zonder dat de Zwitserse autoriteiten vooraleer een individuele waarborg zouden gekregen hebben betreffend van de ene kant een opname die aangepast is aan de ouderdom van de kinderen en van de andere kant, de bewaring van de familie-eenheid, men en schending van artikel 3 van het verdrag zou vaststellen».

Dat tegenpartij in het kader van haar bestreden beslissing geen enkele individuele garantie aan verzoekers en aan hun kinderen geboden heeft, dat éénmaal op het Duitse grondgebied, een overname aangepast aan de ouderdom van de kinderen en het bewaren van de eenheid van het gezin zeker zouden zijn.

Dat de situatie in Frankrijk ver is van de standaardcriteria die vereist worden door de internationale overeenkomsten.

Overwegend dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nadruk legt op de noodzakelijkheid dat tegenpartij tot een " zo precies examen overgaat van de elementen die het bestaan van een echt risico van behandelingen die door artikel 3 van het EHRM verboden zijn. ». (CCE 153 580 29 september 2015 ; CCE 138950 22 février 2015 ; CCE 153 160 23 september 2015).

Dat dit zichtbaar niet het geval is.

Dat gezien de hierboven aangehaalde elementen, de bestreden beslissing artikel 3 van het EHRM schendt.

Dat dit middel gegrond is.

3. De aanwezigheid van familieleden op het grondgebied.

Overwegende dat verzoekers elk een tante hebben die zich in op het Belgische grondgebied bevindt.

Dat zij allebei de Belgische nationaliteit hebben (OV nr. 5767297 - 6204719)

Dat de Verordening 604/2013 in dergelijk geval aan de Staten aanbeveelt de soevereiniteitsclausule toe te passen en zich verantwoordelijk te verklaren voor het onderzoek van zijn asielaanvraag zelfs indien het geen familielid betreft in de zin van de vermelde verordening.

Dat considerans 17 eveneens meldt dat « Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling ».

Dat artikel 17 §2 van de Verordening 604/2013, betreffende de r de discretionaire bepaling eveneens meldt dat «De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen ».

Dat tegenpartij, rekening houdend met de ratio legis van Verordening 604/2013, zich op grond van artikel 17 van de Verordening 604/2013 aansprakelijk diende te verklaren.

Dat tegenpartij die de vermelde soevereiniteitsclausule niet toepast, de in het middel beoogde beschikkingen schendt."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motivering stelt verzoekende partijen in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Verzoekende partijen kennen deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partijen blijven in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissingen, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt voorts het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker.

2.7. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Frankrijk heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: *“We wijzen er ook nogmaals op dat de Franse instanties op 20.07.2017 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons overnameverzoek. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.*

De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

In het voormelde AIDA-rapport wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin-Verordening” aan Frankrijk worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 44, §3: “Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications.”). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 79). Zo werden er 87303 bijkomende opvangplaatsen gecreëerd in 2016 en zullen er in 2017 nog 1800 bijkomende opvangplaatsen worden gecreëerd (p. 16). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

2.8. Uit lezing van het AIDA-rapport up to date tot 31 december 2016 waarnaar de verwerende partij verwijst en waarvan kopie zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat alle asielzoekers in Frankrijk, waaronder Dublin-terugkeerders (zie p. 81), recht hebben op opvang en dat er eveneens een speciale procedure voorzien is om kwetsbare personen te detecteren waarna -indien nodig aangepaste-accommodatie wordt voorgesteld (pp.73-74). Verder blijkt dat indien geen opvang voorzien kan worden in een opvangcentrum, de asielzoeker een bedrag krijgt om de kosten voor accommodatie op de private markt te dekken, waarbij de Franse justitie de staat eind 2016 veroordeeld heeft om dit bedrag op te trekken. Het gebeurt dat deze financiële tegemoetkomingen laattijdig worden betaald of dat niet eenieder in dezelfde situatie hetzelfde bedrag krijgt, maar de Raad meent dat dergelijke tekortkomingen geenszins zwaarwichtig genoeg zijn om aan te nemen dat, indien zij niet kunnen opgevangen worden in een regulier opvangcentrum en zij zich moeten begeven op de private woonmarkt, de verzoekende partijen een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zouden dreigen te ondergaan nu dergelijke tekortkomingen niet aantonen dat verzoekende partijen geen opvang zullen kunnen bekomen of behouden.

Zoals de verwerende partij voorts terecht opmerkt werden er in het rapport ook kanttekeningen geplaatst bij de opvangcapaciteit waarbij in juni 2016 gesteld werd dat er niet genoeg opvangplaatsen zijn om elke asielzoeker die recht heeft op opvang ook te voorzien van opvang. Er wordt evenwel ook vastgesteld dat er nergens een fenomeen van overbevolking werd vastgesteld maar dat de capaciteit wel op zijn limieten wordt getest (p. 80).

Verder blijkt ook dat de Franse overheid inzet op het creëren van 1800 bijkomende opvangplaatsen in 2016 en 2017. Er blijkt verder ook dat reeds 8703 bijkomende opvangplaatsen beschikbaar zijn voor wat betreft 2017. Het doel van de Franse overheid is immers om in 2017 de opvang in reguliere opvangplaatsen de norm te maken en opvang in noodcentra de uitzondering wordt. Verder blijkt uit lezing van het rapport ook nog dat er noodcentra bestaan waar asielzoekers terecht kunnen indien er geen plaats is in het reguliere opvangnetwerk (p. 81).

Wat betreft de omstandigheden in de reguliere opvangcentra wijst het rapport er voorts op dat de leefomstandigheden als adequaat mogen worden bestempeld (p. 84). Ook de opvangomstandigheden in noodcentra zijn vergelijkbaar met deze in de reguliere opvangcentra (p. 84).

De krantencitaten en het bericht van Amnesty waarnaar de verzoekende partijen verwijzen laten gelet op voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat de Franse overheid de opvangcapaciteit verhoogd heeft en nog steeds verhoogt en waarbij asielzoekers die niet terecht kunnen in reguliere of noodopvang een financiële tegemoetkoming krijgen om zelf accommodatie te zoeken niet toe vast te stellen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Frankrijk verstoken zullen blijven van opvang of dat zij een

behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigen te ondergaan. Dit alles nog temeer nu de eerste verzoekende partij verklaarde een tante in Frankrijk te hebben die aldaar legaal verblijft en niet blijkt waarom deze tante hen indien nodig ook niet zou kunnen helpen. Verder blijkt ook uit informatie die aan de Raad werd overgemaakt dat de verzoekende partijen ervoor gekozen hebben om het open opvangcentrum in België te verlaten waarbij niet geweten is waar zij zich thans ophouden zodat verzoekende partijen met dergelijke handelswijze zelf lijken aan te geven dat zij geen nood hebben aan opvang voorzien door een overheid.

2.9. Waar verzoekende partijen er voorts op wijzen dat zij zich in een kwetsbare positie bevinden omdat zij vergezeld zijn van twee minderjarige kinderen wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande dit minimale niveau van hardheid inzake artikel 3 van het EVRM in § 94 dat de beoordeling ervan relatief is, en afhankelijk is van geheel van omstandigheden van de zaak, met name de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen ervan en van het geslacht de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van de verzoekende partij moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.10. De Raad wijst erop dat uit het AIDA-rapport gehanteerd door de verwerende partij blijkt dat kwetsbare asielzoekers, waaronder gezinnen met jonge kinderen, terecht komen in reguliere opvangcentra (p. 89) waarvan uit de bespreking hoger reeds gebleken is dat de opvangfaciliteiten aldaar adequaat zijn.

De Raad oordeelt dan ook dat een individuele garantie, voorafgaand aan de overdracht, niet hoeft te worden gevraagd en verkregen, gelet enerzijds op het interstatelijke vertrouwensbeginsel dat ten grondslag ligt aan de Dublinreglementering en gelet anderzijds op het gegeven dat verzoekende partijen desbetreffend geen systeemfouten aantonen. Verwerende partij is immers niet verplicht om te bewijzen dat praktijken niet voorkomen waarvoor er geen aanwijzingen zijn dat ze effectief zouden bestaan.

2.11. De Raad stelt voorts vast dat de verwerende partij de verklaringen aangaande de tantes die op het Belgische grondgebied verblijven in ogenschouw heeft genomen en als volgt heeft geoordeeld: *“We wijzen er vooreerst op dat het feit dat de betrokkene een asielaanvraag wilde indienen in België omwille van de aanwezigheid van zijn tante daar, deze redenering evenzeer opgaat voor Frankrijk, aangezien hij naar eigen zeggen ook daar een tante heeft met een legaal verblijfsstatuut.*

Daarnaast merken we betreffende het verblijf in België van de tante van de betrokkene op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Vooreerst wensen we op te merken dat we door geen van de door de betrokkene voormelde in België verblijvende familieleden in het bezit werden gesteld van de voormelde schriftelijke verklaring. We wensen er op te wijzen dat de tante van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) valt.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene, die tijdens zijn asielprocedure vergezeld wordt van zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we naar het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Claire Salignat, “Asylum Information Database - National Country Report France”, up-to-date tot 31.12.2016, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk.

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn tante en hem zou bestaan en dat de tante van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16(1) of 17(1) van Verordening 604/2013.”

En:

“Betreffende het verblijf in België van de tante van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Vooreerst wensen we op te merken dat we door geen van de door de betrokkene voormelde in België verblijvende familieleden in het bezit werden gesteld van de voormelde schriftelijke verklaring. We wensen er op te wijzen dat de tante van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) valt.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene, die tijdens haar asielpcedure vergezeld wordt van haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen, verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen. Zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

Desbetreffend verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 31.12.2016, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is.

Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk.

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar tante en haar zou bestaan en dat de tante van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16(1) of 17(1) van Verordening 604/2013."

2.12. Artikel 9 van de Dublin-III-Verordening luidt:

"Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

Artikel 10 van de Dublin-III-Verordening luidt:

"Gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken

Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

Artikel 2, g) van de Dublin-III-verordening stelt:

"“gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”.

De verwerende partij heeft er in casu terecht op gewezen dat verzoekende partijen conform artikel 2, g) van de Dublin-III-verordening niet kunnen beschouwd worden als gezinslid waardoor België verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoekende partijen weerleggen de vaststellingen van de verwerende partij niet dat het in casu gaat om twee tantes die in België verblijven en dat verzoekende partijen derhalve niet als gezinslid in de zin van artikel 2, g) van de Dublin-III-Verordening kunnen aanzien worden.

2.13. Artikel 16 van de Dublin-III-Verordening bepaalt dat:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.

3. De Commissie is bevoegd gedelegeerde handelingen overeenkomstig artikel 45 vast te stellen betreffende de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, de criteria om te bepalen of er sprake is van een bewezen verwantschapsrelatie, de criteria voor de beoordeling van het vermogen van de betrokkene om voor de afhankelijke persoon te zorgen en de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van het onvermogen om gedurende een significante tijdsspanne te reizen.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden voor overleg en uitwisseling van informatie tussen de lidstaten vast. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.”

De Raad merkt op dat in artikel 16, lid 1 van de Dublin-III-verordening op exhaustieve wijze een aantal situaties worden opgesomd waarin een afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed, met name een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In deze situaties wordt het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie een bindend verantwoordelijkheids criterium, zoals wordt gesteld in overweging 16 van de Dublin-III-Verordening. Voorts wordt op exhaustieve wijze ook aangegeven welke familieleden onder het toepassingsgebied van artikel 16 van de Dublin-III-Verordening vallen, met name met dat kind, die broer of zus, of die ouder.

De verzoekende partijen verliezen met hun betoog uit het oog dat tantes niet onder het toepassingsgebied van artikel 16 van de Dublin-III-Verordening vallen. Artikel 16 van de Dublin-III-Verordening bepaalt uitdrukkelijk dat enkel een ‘kind, broer of zus of ouder’ aanleiding kan geven tot de toepassing van dit artikel. De verwerende partij heeft dan ook terecht gemotiveerd dat “de tante van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) valt”.

De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheids criteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheids criteria. Dit

“moeten kunnen afwijken” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partijen en hun in België verblijvende familieleden dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2 van de Dublin-III-Verordening, moet aannemelijk gemaakt worden, hetgeen de verzoekende partijen niet gedaan hebben, en thans er niet in slagen afbreuk te doen aan de motieven ter zake.

2.14. In zoverre de verzoekende partijen nog de schending opwerpen van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het hem niet toekomt te gaan distilleren welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur de verzoekende partijen geschonden achten. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.15. Het enig middel is voorts voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER